Τ Ο Κ Λ Ε Ι Δ Ι

Ψάχνουμε σήμερα. Διαρκώς.

Αναζητούμε. Τι άραγε; Ξέρουμε;

Συνεχίζουμε, πάντως.

Τι βρίσκουμε στο τέλος;

Μα δεντριά μαραμένα.

Με σπασμένες φτερούγες πουλιά.

Ψυχές λυγισμένες από την απελπισία.

Κλαψοπούλια όλο και διασχίζουν τον αιθέρα.

Ο άνθρωπος μόνιμα σε οπισθοφυλακή. Σε άμυνα.

Σε θρήνο.

Χωρίς ελπίδα – τόση δα, έστω – ζωής.

Σε μικρότητες μέσα. Με καημούς αβάστακτους. Κοιμισμένα βλέφαρα. Μάτια κλαμένα. Κόκκινα.

Ως πότε όμως;

Και το άλλο. Και…μετά;

Πού τελικά, θα σταματήσει τούτος ο κατήφορος;

Το σκοτάδι, γύρω, ένα δείχνει. Λείπει, ναι, το φως. Και το έχουμε τόση ανάγκη. Ιδιαίτερα σήμερα.

Καιρός ν' αφήσουμε κατά μέρος τη μελαγχολία.

Και είναι δύσκολο.

Ρυμοτόμοι χρειάζονται. Ρηξικέλευθοι. Για ν' ανοίξουν δρόμους καινούργιους. Και λεωφόρους. Σαλπιγκτές. Που σάλπισμα ζωής θα εκπέμπουν. Ανθρωπιάς. Τιμιότητας. Ομορφιάς θούρια. Και καθαρότητας.

Για να ξυπνήσει η νεολαία. Κι είναι τόσο κουρασμένη σήμερα. Λίγη δροσιά να βρει. Κουράγιο. Φτερούγες για να πετάξει. Στους αιθέρες ν' ανοιχτεί. Για να ζήσει πραγματικά.

Οι νέοι. Ναι. Κι εμείς όλοι. Σ' αναζήτηση να βγούμε. Μαζύ. Άλλους κόσμους πρωτόγνωρους, ν' αγαπήσουμε.

Την ελπίδα να φυτέψουμε. Που στην ευτυχία την ουράνια βγάζει.

Με το Χριστό. Εκεί. Που μας περιμένει. Με την αγκαλιά Του ανοιχτή. Για να μας κλείσει μέσα. Για πάντα.

Το κλειδί;

Πού θα βρεθεί;

Ο Ιησούς εν τω μεταξύ, δεν λέει «σας δείχνω το δρόμο». Αλλά «εγώ είμαι η οδός».

Δεν λέει «σας διδάσκω τη αλήθεια». Μα «εγώ είμαι η αλήθεια».

Δεν λέει «σας δίνω ζωή». Αλλά «εγώ είμαι η ζωή».

Είναι η ουσία όλων των αγαθών. Και των δωρημάτων.

Είναι ένα ζωντανό πρόσωπο. Και όχι μια αντικατάσταση του νόμου.

Ένα πρόσωπο, που μίλησε. Έζησε. Πέθανε. Αναστήθηκε.

Ένα αιώνιο πρότυπο, τελικά, προς μίμηση.

Καταργεί, αλλά ταυτόχρονα τελειοποιεί τον νόμο.

Όπως με τον ποταμό. Που χύνεται στη θάλασσα.

Κάθε σταγόνα νερού εξακολουθεί να υπάρχει και στη θάλασσα.

Ο ποταμός όμως δεν υφίσταται πια μέσα σ' αυτήν.

Η θέση τώρα ξεκαθαρίζει. Σήμερα

«Όλοι φοβούνται το σκοτάδι. Λίγοι όμως, ελάχιστοι, τολμούν να πυρπολούνται, για να το φωτίσουν» (Λένα Παππά)

Κι αυτό, γιατί

«Θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία».

Θα τολμήσουμε λοιπόν;

Το θέμα δεν μπορεί να είναι στιγμιαίο.

Μια συνέχεια αναμένεται. Μια επαγρύπνηση. Ένα άντλημα εγρήγορσης. Χωρίς «νυσταγμόν τοις βλεφάροις» μας. Μια επιφάνεια διάφανη. Μακριά από μιθριδατισμούς. Εμπορίαν εντυπώσεων. Καθηλώσεις στης όποιας αβεβαιότητας το μαρτύριο.

Οι άνευρες καταστάσεις στης αδράνειας τον πολτό όλο και μας οδηγούν. Στην απουσία κάθε κοινωνικού οράματος. Χωρίς όποιο κρινοφόρο σμίλεμα.

Απροκάλυπτα τεχνουργημένες, επομένως, αλλαγές στοχοθεσίας και κριτηρίων ποιότητας απαιτούνται.

Παραμονή στο κοινωνικό περιθώριο;

Όλα στο δήθεν;

Ως πότε;

Πυξίδα πορείας λοιπόν. Η νηφαλιότητα αυτό επιβάλλει. Του κλειδιού αναζήτηση. Το κάλεσμα τ' ορθρινό.

Η φαντασία και η μνήμη, σε ύφεση τώρα, θα μας αφήσουν να βρούμε το δρόμο μας. Τον σκοπό μας.

Η συλλογιστική μέθοδος θα μας φέρει στου Χριστού το φως μέσα. Κι η λάμψη Του, «καινά» θα κάμει τα πάντα.

Οι Ιερεμιάδες δεν βοηθούν σε τίποτε.

Πυρσοί – ευτυχώς – υπάρχουν γύρω. Ανύστακτα κρατούν του Χριστού το φως ψηλά.

Θα διαβούμε;

Κάποιοι φίλοι, αγαπημένοι, μας καλούν.

Μας έχουν χαράξει την πορεία.

Ένα τέτοιο δρόμο βάδισε φίλος αγαπητός.

Η πορεία του χαρακτηριστική. Ειλικρινής. Με προσφορά στον άλλο τεράστια.

Αγαπούσε ο Παναγιώτης Χάμπας.

Θυσιαζόταν.

Στήριζε αυτούς που κοντά του προσέτρεχαν γι' αντιστύλι.

Ευθύς. Χωρίς να φοβάται την αλήθεια.

Του στοίχισε μάλιστα κάποτε τούτο.

Απτόητος προχωρούσε. Οξυκόρυφο πάντα το τόξο του.

Μια ανοιχτή προς τον ουρανό πορεία η ζωή του. Μια διαρκής ανάβαση.

Οι στιγμές που μοιραστήκαμε, πολλές.

Ο καλός του λόγος. Η πνευματικότητά του. Η προσήνοιά του. Κάτι σπάνιο για τις μέρες μας.

Η συμβολή του στο χριστιανικό έργο (Κατηχητικά, Κατασκηνώσεις) τεράστια.

Δοξάζουμε το Θεό, γιατί έζησε ένας αληθινά πνευματικός στρατιώτης, ανάμεσά μας,.

Προσεύχεται για μας τώρα.

Η όλη του βιοτή αυτό μας πιστοποιεί.

Καλή Ανάσταση, φίλε αγαπημένε.

Το ξέρεις καλά. Προσδοκούμε ανάσταση νεκρών. Εκεί. «Ομοθυμαδόν». Όπως πάντα.

+ο π.Γ.